

Áldozat és bűn rendezés a bibliában és a keresztény írástudásban

Az áldozat egyidős az emberiséggel. Már a történelem előtti korok embere is a természet erői felett magasabb hatalmat sejtett. Képzeletvilágában istenek sokasága uralkodott a világ felett, akiknek jóindulatát igyekezett elnyerni - bálványoknak áldozva.

A választott nép lelkében az egy igaz Isten eszméje került meghonosításra, értelmet nyert az a gondolat, hogy valami, ami az ember előtt kedves és kívánatos, bizonyára az előtt a hatalom előtt is kedves lehet, s ha azt neki felajánlja, ezzel engedékenységre, elnézésre, engesztelődésre bírja.

Az ószövetségi áldozat az egyistenhitre nevelés eszköze volt az emberiség szellemi gyermekkorában. Célja Isten felsőbb hatalmának elfogadtatása, a bűn és következményeinek megismertetése. Valójában nem Istennek, hanem az embernek volt szüksége rá, hogy megváltozzon, törvényessé formálódjon. A vad és nyakas nép a szeretet nyelvén még nem érthetett, de valamiképpen felfogta, hogy a bűnért valamilyen kártérítéssel tartozik, még ha ez szimbolikus is volt (bűnbak). Az áldozati szertartások ennek tudatosítását szolgálták és végső soron a bűnrel való szakítást szorgalmazták. A mózesi törvények aprólékos részletességgel szabályozták az áldozat fajtáit, és bemutatásuk módját, feltételeit. A lényege az volt, hogy meghatározott szertartási keretek közt az élet anyagi javainak a zsengejét (legjavából egy részt) Istennek kell adományozni, ezen túlmenően a nép bűneiért is – az egyéni áldozat mellett - kollektív engesztelésként egy bakot kellett áldozni, mintegy jelképesen a bűnök elvitele érdekében.

Annak ellenére, hogy az isteni üdvtervnek megfelelő időben Jézus véglegesen tisztázta a bűn lényegét, és a bűnrel való szakítás módját, az ember (és sajnos az írástudók is) inkább hajlottak a bűnrendezés „cserekereskedelem” típusú értelmezésére, maga a megváltás szó is erre utal. Pedig már az ószövetségi könyvekben is nyomon követhetjük, hogy Istennek nem valamiféle „kártérítés” - bakok és tulkok vére - kellett, hanem a bűnös ember megtérése, szívének megváltozása¹. Ami tehát az ószövetségi vallási szemléletben még építő és jó volt, az Jézus evangéliumának fényében feleslegessé vált. **Jézus magasabb követelményeket támasztott a bűn elhagyásában: a szív (lélek), vagyis a bűnös természet megváltozását, a bűnrel való végleges szakítást, már a gondolati gyökér kitépését. Emellett a felebaráti szeretet aktív - tettekben megnyilvánuló - gyakorlását és önmegtagadást, alázatot és jó-ságot várt el követőitől, melynek fontos eleme az irgalmasság és megbocsátás.**

Sajnos a bűnös emberi természet az írástudás szemléletében hamar kiütközött. Ennek volt köszönhető, hogy a tömegvallássá lett kereszténység írástudói és követői szívesen elhitték az ingyen megváltást² Jézus vére által, mintegy varázsütéssel befejezettnek tekintve azt. Az embernek már csak hinni, és elfogadni kellett a kezdetben ingyen kegyelmet. Meg sem fordult a fejükben, hogy **az isteni bölcsességgel és igazságossággal összeegyeztethetetlen a bűn következményeinek ártatlan személyre való áthárítása**³. Az emberi restség szívesen fogadta az „ingyen” kegyelmet, melyet a vallási visszaélés hamar valódi cserekereskedelemmé változtatott⁴. A bűn árucikké vált, csakúgy, mint az üdvösség, a tisztítóútz lerövidítése. A tömegvallás merített a császárság pogány kultuszaiból, és jól szolgált a világi hatalmat. A sötét középkor borzalmaival (inkvizíció, vallásháborúk, gályarabság, tömegmészárlás) maga mögött hagyó, immár felekezetek százaira szakadt kereszténység érthetetlen módon egysége-

¹ Jézus ezt megerősítendő világos tanítást adott a bűnrendezés vértelen - isteni szeretet általi – módjáról a tékozló fiúról és a házasságtörő asszonyról szóló példázatában.

² Az ószövetségi helyettesítő engesztelő véres áldozat mintájára Jézus keresztalála ellentételezéseként. Pedig ez a szemlélet **ellentétben áll a szeretet cselekedeteinek aktív - állandó erőfeszítést igénylő - gyakorlását hangsúlyozó jézusi intelmekkel.** A protestantizmus teológusai pedig a hit általi megigazulás túlhangsúlyozásával – szándékuk ellenére - éppen a jézusi intelmeket követő erkölcsös keresztény életvitelt devalválták.

³ Számptalan ószövetségi ige igen határozottan és világosan fogalmaz e kérdésben: **Nem az a lényeg, hogy valaki fizessen a bűnért, hanem aki elkövette, az bűnhődjön,** okuljon és **változtasson magatartásán, azaz szakítson a bűnrel.** A büntetés átvállalása még a tökéletlen földi igazságszolgáltatásban is elképzelhetetlen.

⁴ Létrejött az ingyen kegyelem ipari méretekben történő szétosztásával foglalkozó, azzal busás anyagi haszonnal kereskedő vallási gépezet.

sen megtartotta az isteni üdvtervről, megváltásról alkotott hamis nézeteit, miközben részletkérdéseken torzsalkodva védik a felekezeteiket a maguk igazát, egymást elítélve, jó esetben megtűrve. Erős érvekkel védik egymással szemben teológiájukat, miközben az élet alapvető kérdéseire képtelenek Isten bölcsességét, igazságosságát, és szeretetét alátámasztó válaszokat adni a szekularizálódott világban.

Az emberáldozat a pogány vallások barbár kísérő jelensége volt, a Szeretet Istene ilyen szörnyűséget soha nem várhatott el vallási szertartás keretében, bűncselekmény⁵ keretében pedig végképpen nem. **Üdvtervének végrehajtásához nincs szüksége hamis tanúkra, árulókra, korrupt igazságszolgáltatásra, megtévesztett csorda szellemű tömegre és hazug gyilkosokra.**

Az Úr eljövételének egyedüli célja a világosság kiárasztása volt, mely világosság hatására a bűnös emberi lélek törvényessé formálódik, megváltatva a bűn és szenvedés fogságából. A Mennyei Atya és Jézus tudta, hogy a bűn heves ellenállása következtében tanítói küldetése kínhalállal fog végződni, mégis az emberiség iránti szeretetből vállalta e súlyos küldetést. A gonosz és vérszomjas ember számára csak vérrel megpecsételt tan lehetett erőteljes ébresztő hatású, a kínhalált követő feltámadás pedig elemi erővel zúzta szét a kételkedés falát. **Jézus kereszthalála nem az Atyának bemutatott engesztelő áldozat, hanem az emberért meghozott szeretetáldozat volt.**

Idézet Balogh Dezső: A hittitkok megnyíltak c. művéből:

„És most nézzünk szembe az Úr Jézus korszakfordító jelentőségű kinyilatkoztatásával, amely mellett az egyház legjobb tanítói évszázadok óta zárt szemekkel mentek el.

- *Mt 5, 44 - 48.: „Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa a napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisnak. Mert ha azokat szerettitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-é? És ha csak a ti atyátokfiaiat köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképpen cselekszenek-é?*
- *Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.*”

Ha a fenti jézusi tanács megélése az emberi tökéletesség előfeltétele, akkor ezt Isten annyival tökéletesebben valósítja meg, amennyivel magasabb a Menny a földnél!

Ha pedig nekünk ellenségeit is szerető, átkozóit is áldó, gyűlölőivel is jótevő Istenünk van, akkor meddő próbálkozás nála haragot vagy olyan hangulatot kimutatni, amelyet engesztelni kellene, mégpedig ártatlan istenfiúi vérrel!”

Az ókori keresztény írástudás – ma is érvényben lévő - hittételei gyökeresen eltértek az evangéliumok szellemiségétől, ezáltal mérhetetlen károkat okoztak. Dogmává merevedve lehetetlenné teszik a korrekciót, ezáltal eszmeileg védtelenné tették a kereszténységet a mai kor kihívásaival és a szekularizációval szemben. A mai kor emberének létét érintő hűsbavágó kérdésekre elavult vallási panelekkel tudnak csak választ adni, szemben állnak a tudomány tényeivel, szellemi gettóba kényszerítve a keresztényeket. Az interneten kontrolálatlanul zúdul a spirituális szemét és megtévesztés, mellyel szemben a mai keresztények teljesen védtelenek.

Az elavult hittételek homokjára épült hit védtelen a végidőben tomboló eszmei viharban.

2015-01-15

⁵ Jézus elfogása, vád alá helyezése, megkínzása és keresztre feszítése egy visszataszítóan aljas bűncselekmény volt, árulás, hamis tanúzás, rágalmozás, koncepciók per, és csorda szellemű tömeg manipulációjának keretei közepette.